

жкы даноцы и съ немилостивы военны осѣдванія. И ако пьрвытъ царскы камѣстницы на тѣзи земѣхъ можахъ да ся хвалять че вѣтъ отъ Боляритѣ не были оставили ниѣ четири челяди толкозъ богаты щото да ядѣтъ на трапезѣ; чиновницытъ на Дука Аркскаго бѣхъ докарали тѣзи челяди и да спятъ на голѣхъ земѣхъ.

Таквозъ бѣше положеніето на Неаполитанцытъ когато избухнѣхъ внезапно сѣдната коѣхто прѣдприемамы да с-пишемъ.

Огпезрачното слѣнце залѣзваше единъ лѣтень день, и гладкото лице на сивото Неаполско море сладко ся бърчѣше отъ тихыйтъ вѣтрець вечерникъ. И бояре и просты граждане, и търговцы и рибари излѣзвахъ за да подыхать роснѣхъ хладовинѣхъ, едни по высокытъ облизны мѣста, а другы по край рѣкѣхъ; когато другы, повече набожны отивахъ кѣмъ черквѣхъ, дѣто гы свыквахъ вечернитѣ клепала, за да коленичатъ прѣдъ иконѣхъ на Божіѣхъ майкѣхъ.

Между тѣхъ вѣрѣше една млада и твърдѣ драголибна жена, облечена въ дрехы каквыто носятъ Пузолянскытъ жены. Тя носяше въ прѣстилкѣхъ си хубавы овоція приносъ на светѣхъ Богородицѣхъ — приносъ сиромашкый на истинѣхъ по колкото за нейното сѣстояніе твърдѣ богатъ. И като стигнѣхъ прѣдъ Кармилскѣхъ черквѣхъ, прѣкрѣсти ся и влѣзе въ светыйтъ храмъ. Въ храмъ-тъ вѣтрѣ бѣше вече притъмнѣло и нѣмаше никой, младата жена отиде до прѣдъ иконѣхъ на света Богородицѣхъ, която бѣше забулена съ едно златотканно було испъстрено съ разноцвѣтны драгоцѣнны камычета, и обградено съсѣ всякаквы приношенія отъ многобройны поклонницы. Тамъ като ся помоли колѣнопрѣклонно, цѣлунѣхъ булото, пантликытъ, ламбадытъ и вси-чко священио що досягахъ устнытъ ѣ. Послѣ като сложи овоціята си прѣдъ иконѣхъ на земѣхъхъ, възведе очи кѣмъ